

0005. Głos wdzięczny

t.: Hymn brewiarzowy, tłum. XVII w.

m.: Miod

1. Głos wdzięczny z nieba wy- cho-dzi, Gwia-zdę nam no - wą wy-wo-dzi,
2. Z róż-dzki Jes-se kwiat za - kwi-ta, Któ- ry zba-wie-niem świat wi-ta;
3. Oj - co - wie te - go cze - ka - li, Pro - ro - cy prze - po - wia - da - li,
4. Wnet A - niół Pan-nie zwia-sto - wał, O czym pro-rok pro - ro - ko - wał:
5. We - sel - cie się ziem-skie stro-ny! O - puś - ciw - szy nie - bios tro - ny,
6. We - sel - cie się wszy-scy świę - ci! I wy, lu - dzie smut - kiem zdję - ci;

1. Któ - ra roz - świe - ca ciem - noś - ci, I od - kry - wa na - sze złoś - ci.
2. Pan Bóg ze - słał Sy - na Swe - go, Przed wie - ki na - ro - dzo - ne - go.
3. Że się Bóg świa - tu miał zja - wić, Od śmier - ci człe - ka wy - ba - wić.
4. Iż miał pow - stać Syn zac - ne - go, Ple - mie - nia Da - wi - do - we - go.
5. Bóg i - dzie na te nis - koś - ci, Z nie - wy - mow - nej swej li - toś - ci.
6. I - dzie na świat Od - ku - pi - ciel, Stra - pio - nych wszyt - kich Zba - wi - ciel.